

HAD.

Brněnský román
od
JOSEFA MERHAUTA.

Když vlak, kterým mladá Karolina Kopřivova jela do Brna, šel se kolem Herápie, visela už pod Špilbergem rudošedá záplava rozstřátých plynových světél. Nadle Karoliny seděli v kupé četní třídy dva venkovští souenníci, kteří jeli do Brna na trh, smíček hospodský, který přišel teprve ve stanici nedaleko Brna a pořádky vyprávěl, kolik veze do pivovaru peněz, stařena, která se zlomenou rukou do nemocnice, a četník v plném ozbrojení. Tento jel do Brna za nějakou řádnou záležitostí. Po celou cestu v vlaku snažil se zapřísti s hezku Karolinou důvěrnější rozhovor.

Už vyčerpal celou zásobu svých ženských, hospodských i maloměstských vtipů a rozedřel si tělo špičky na palci a ukazováku pravé ruky neustálým kroucením svého bezbarvého hřebíku do kníru—ale podivná "šlečka," jak ji tituloval, ostávala stále chladnou. Odpovídala na všechny jeho poklony i vtipy stuleným usmíváním, kterým ho píše odbývala než povzbuzovala dalším dotírání.

Odpovídala mu vůbec málo, ale v živý svět nechtěla mu přímo odpovídat na otázku, proč do Brna jede. Zeptal se jí na to za dlouhou jízdu několikrát. Dávce odpovídalo mu vždycky vyhýbavě a neurčitě. Když konečně zeptal se jí na to krátce před příjezdem do Brna opět, sraštělo se její čelo v jakémsi vášnivém odporu proti této otázce a bílé ruce se jí lehce zaryly do rtů. Když se v koutě u dveří obrátila se k ní z kupé, do okna. Neodpověděla ani jediným slovem. Byla ražena a rozezlá. Četník obrátil se do druhého okna a mlčky tak. Tlustý hostinský, kterého toto škádlení patrně bavilo, zamrkal potutelně na vyčouhlého poukenníka na protějším sedadle. Bylo to, jakoby celá jeho tvář v té chvíli křičela výsměšně: tu máš!

Karolina přimáčkla tvář na okno a dívala se ven, do šera, ve kterém, jak vlak letěl, mihaly se neurčité stíny telegrafních tyčí, ohovových ohrad podle tratí, signálových sloupův a silhouet trávníků. Bylo jí nevolno a celou svou duší si přála, aby již byla u Brna.

Konečně se dočkala. Vlak jel do nádraží a ve chvíli obklopovala ho spousta lidí, křičících a slajících jakási podivná slova. Karolina nerozuměla ničemu z tohoto protivného hluku.

Karolina vystoupila. A sotva se dotekly se nohy její pevné boty, padl na ni takový podivný trach a stud zároveň. Připadalo jí, že každý kdo na ni se podívá, šleje jí z tváře, že jde do služby. Kdo si na ni zavolal, řekl k tomu dvojsmyslnou poznámku a zase bral se svou cestou dále.

Karolina skloupila zase oči hluboce zahanbena. Kolem hlčelyavy, křičeli nádražní portýři, obličej posluhové, brzdlaři a posluhovači—ale ona nechtěla nic slyšet, ona se všech těch styděla. Byl to takový fahý, bláhový a nezdrtavý stud, který, která šla do služby. Po celou cestu se tím úzkostlivě tajila, a první člověk, před kterým se dostala odvahy a jemuž se svěřila, hned s ní jinak mluvil, podíval se na ni, utekl od ní, šel jako od prašivé ovesy.

Co na ni čekalo dále na této zastávce, jaký to bude život, jaký to!

Otevřela široko oči, v tváři celá hořela a dala se do útěku ke dveřím peronu. Na nikoho se nedívala bojce se, aby zase někdo z těch lidí se jí neptal, proč sem jede a co tu bude dělat.

Prošla skleněnými dveřmi z peronu do velké síně nádraží. Proud lidí unášel ji tímto směrem. Prošla už i ulicí obecnstva, které tu očekávalo své známé. Do uší jí zaléhalo hloučení velkého zástupu, z něhož ojediněle vynikaly radostné výkřiky lidí, kteří se vítali, zvuk jejich polibků, volání finančních strážníků a odporné, liné a zpívavé pobízení drožkářův a veřejných posluhů. Nerozuměla tomu všemu, měla tím hlavu, oči i sluch naplněny—ale uprostřed toho zmatení a nezvyklého hluku třásla se jí před očima a kynula jako spása vedoucí z tohoto Babylonu představa staré, tlusté ženy s velkým čepcem na hlavě a s ohromným zrzavým rukávnickem, jak jednou před mnoha lety přijela do jejich vesnice na vánoční svátky.

To byla panímáma Majznerová, rodačka z jejich vesnice, vdova, která žila v Brně. U té si Karolina předem, než jela do Brna, zamínila přistěho. Bylo ujednáno, že panímáma bude tu dnes na ni čekat na nádraží.

Karolina prošla už uličkou zástupů. Stoupla si uprostřed síně k vysokému železnému sloupu a ohlížela se na všechny strany. Panímáma Majznerky nebylo nikde!

Cestující se pomalu vytráceli a sů se prázdnila. Za chvíli už tam chodili jenom sem a tam nějaké dvě dámy, dva silní lidé se žlutými čepicemi na hlavách, několik konduktorů, vrátily a finančníci. Tito lidé bavili se vespolet tím, že dívku zvědavě ošmírovali, a vtipkovali něco v jakési tvrdé, evaňhavé a surové řeči, které Karolina nerozuměla. Ale z jejich pohledů a křiklavého smíchu vycítila, že je to řeč oškvívá.

Odvrátila se od nich a chtěla popojít k východu. Odtamtud přicházel právě do síně, zrovna proti ní, pán vysokého vzrůstu, hy měl dlouhé a suché, ale jinak by měl dlouhé a sché, ale jinak souměrné. Široký v ramenách, zdá se ještě v plecích mohutnější, máje ruce zastrčeny v kapsách krátkého kožíchu. Z jedné kapsy třela mu hůl, jejíž hořejší konec dotýkal se až pravé špičky jeho dlouhého, černého, silného a patrně páleného kníru.

Na hlavě, silně nakadeřeně, seděl tomu velkému pánovi klobouk, jaký nosivají myslivci, s vysokým pěrem vzadu. Člověk ten celkem vyšlapoval si tak, že byste ho snadno mohli pokládati za nějakého bohatého soukromníka, bankéře nebo šlechtice, jednoho z těch "fešných" lidí, kteří pohodlně žijí, mají psy, koně, milentky, kterým pletí, a najatě honitby, kam jezdí zabíjet zajíce a dlouhý čas.

Pán šel přímo proti Karolině a podíval se jí ostře do očí. Dávce se v tu chvíli zdálo, že ten pohled hrál do zelena. Potom cítila, že se zastavil, otočil na jedné noze a že se po ní díval.

V tom okamžiku už také stál těsně vedle ní. Nevynadav ruce a kapsy a pouštěje kotouč dýmu z doutníku, který držel v zubech vysoko vztyčený, ptal se jí jakýmsi poněkud nosovým, ale příjemným tónem:

"Najste vy ta slečinka, co jde k paní Majzner?"

"Vy ji znáte?" řekla, zavolala skoro jásavě Karolina v náhlém výbuchu radosti, že našla stopu, kterou hledala a po které nemohla zabloudit. Otevřela z plna, s jakousi přátelskou důvěrností svoje hezké modré oči na neznámého pána. A ten pohled ji hned zase zarazil. Ten člověk, který ji oslovil, byl takový nějaký vznešený, vážný a vzácný... tak panský vypadal a tak s vysokou mluvou.

"Tak jste to vy!... Jedete sloužit, pravda?" říkal jí a zadíval se jí do očí.

Karolině zahofely tváře mocným ruměncem. Sloužit... řekla! A vyslovil to tak z přímá, bezpečně, otevřeně, hlasitě, jakoby se to rozumělo tak samo sebou a jakoby ani nebyla k ničemu jinému stvořena! A jak se na ni podíval, výsměšně a s takovým nějakým drzým kamarádstvím zároveň!

Byl to pohled smělý, skoro odporný—a přece takový silný a pronikavý a nezapomenutelný, jakým mohou zkušení mužové zmást divčí srdce hned při prvním shledání.

"Tak šla," začal hned na to neznámý. "Paní Majzner chtěla na ni čekat, ale nemohla přijít. Tak jsem řek, že počkám na ni já a že ji k ní dovedu. Ví, my jsme dobře známi... Tak šla!"

Vzal ji ruku, na které měl nataženou jelení rukavici, pod rámě, a lehce ji vedl ku předu.

Říkal jí "ona", urážel ji, bylo to neslušné, drzé to bylo—ale v tom, jak ji vzal za rameno, jak řekl to své "tak šla" a jak ji vedl, bylo něco tak teplého, měkkého a sladce důvěrného zároveň.

Šla za ním pomačkaná nevědou, je-li to tak dobře, a nedovědou si vysvětlit, že právě on, tento pán, ji přišel naproti na nádraží; ale cítila, že mu musí důvěřovat.

A lehotilo jí, že ji přišel uvítat a že povede ji městem tento—pán...

Před nádražím zastavil se pán na schůdkách, kterými se vchází do náměstí. Zahvízdnuv na nejbližšího posluhu ukazoval mu hlavou přes rameno, aby Karolině vzal její uzly a kufry.

Učinil to pokynem tak kavalírským, že v nezkušeném důvěči jednom ještě vzrostla úcta před jeho tajemnou vznešeností.

Šla za ním o krok dále, nesměle a uctivě, netroufajíc si jíti po jeho boku. Šla tak nějakou chvíli. Cítila, jak jí vítr zavalil do tváře, a celá se zase zatřásla zimou.

Pán šel rychle a stále odřukoval prudce kotouče dýmu. Už zase dýchele skoro ani si nevšímal pozdravuje se cestou s drožkáři, strážníky a nápadnými slečnami, které se za ním ohlížely. Vzduch byl studený, vločky sněhu poletovaly s oblak a studily na obličej i na ruku. Zvon lokální dráhy hloucně einkal, povozy hrčely, černé silhouetty lidí rychle vynořovaly se a mizely ve žlutém světle lamp, kterými vítr hýbal. Byla to směsice hmotu, kvapu, útěku, hrčení a velkého jeku, co omámilo všechny Karoliny smysly při prvním kroku do tohoto cizího města.

Prostředkem ulice táhlo se několik žen s pomeranči v koších. Jedna z nich, žába asi patnáctiletá, rozenчанá, drzého pohledu, se špinavým vlnákem na prsou, vstoupila právě Karolině vyžívavě do cesty.

"Tak kópijo, pane Johan!" zavolala na něho.

"Nemám kdy. Utkej!" zakřikl na ni pán a spěchal dále.

Ostatní ženy s pomeranči daly se do hlasitého smíchu. Zdálo se, že ho znají a že si jeho dnešní spěch vykládají všelijakým způsobem.

Pokračování.

ČESKÁ NEMOCNICE v Crete, Neb.

Jedlá dokonale zařízená česká nemocnice ve spojení s státem. Přijímají se nemocní všichni vyšetřeni nemocemi; ústav jest opatřen všemi nejnovějšími stroji a aparatury, jako jsou elektrické stroje, X paprsky, masážní a vibrační stroje, lázně horkým vzduchem atd. Nemocní jsou ošetřováni českými lékaři a sestrami a dostane se jim toho nejlepšího ošetření. Dokonalé léčení a zařízení.

Nová krásná budova, vytápěná parou a osvětlována elektrinou. Zvláštní pozornost se věnuje léčení zastaralých nemocí, nemocí ženských, revmatismu, neurózi prsu, srdce, žaludku, střev, očí, uší, z též se le, přetržení a operacím. Kdo nemůže sem přijít, tak se též poradí odlišnou poštou v léčbě případně a léky. Jež Dr. Breuer sám připravuje, se zasílají. Doplate si pro dotazník. O podrobnosti si píše na říditele: Dr. CHAS. H. BRUEBER, CRETE, NEB.

Willow Springs Pivovar

ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trading Stamps a každou bednou

STARS & STRIPES

(2 tucty pintových lahví)

—cena

\$1.25

Za \$5.00 zelených Trading Stamps a každou bednou

STARS & STRIPES

(2 tucty kvartových lahví)

—cena

\$2.25

Pamatujte! Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."

1407 Harney Street.

Objednejte si poštou neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou ocenit výborný stolní nápoj oblíbí si jistě naše "GOLD TOP" lahvové pivo, jest lehké, perlické se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdrtavá. Není to laciné pivo v nížádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Něco

co povzbudí vaši energii a dodá vám nového života za parného dne, jest klenice čistého a lahodného

"METZ-OVA" piva.

Jest uznáváno všemi milovníky dobrého piva za nejlepší v trhu. Pijte "METZOVO" k vůli svému zdraví.

Tel. Douglas 119.

Metz Bros. Brewing Co. vaří a lahvuji jen výborné pivo

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye -- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC

v č. 1306 Farnam ul.

Pravé importované piva na čepu. Pivovarské z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo ro náhlou reputaci. Kavárna pro dny náklad se na druhé podlaže.

401